

ste angaaer, da forekommer det mig, at der kan være mange Ting, som ikke passede i 1847, men som passe nu, og i det Hele taget forekommer det mig, at den Grund ikke har megen Vægt. Hvad den anden angaaer, da er jeg af samme Mening, som den ærede Finantsminister; vi bestræbe os her meget for at gjøre Communerne saa frie som muligt, og dertil skal jeg, saalænge jeg har Sæde her, gjøre hvad der staaer i min Magt. Jeg skulde imidlertid meget tilraade Thinget at gaae ind paa Ændringsforslaget, forsaavidt Ændringsforslaget bliver vedtaget. I saa Fald er det foreslaaet, at det sidste Punctum af Ændringsforslaget skulde gaae ud, men jeg skjønner ikke, at der er nogen Grund til at tage det bort, om ogsaa Ændringsforslaget bliver vedtaget; thi der vilde da komme til at staae, at Communerne kun næst til staae, men der staaer ikke, hvem der skal betale, og man kunde altsaa gjerne falde paa den Tanke, at Communerne kunde votere Lønningstillæg til deres Bestillingsmænd paa Statskassens Regning, og jeg seer ikke, at det sidste Punctum i mindste Maade kunde gjøre nogen Skade, om ogsaa Ændringsforslaget blev vedtaget.

Jungersen: Jeg troer, den sidste ærede Taler misforstaaer Sagen noget, naar han mener, at Communerne skulle kunne bevilge Penge udenfor det Omraade, de have Indflydelse paa; det kunde jo aldrig falde Nogen ind at troe, at Communerne f. Ex. kunne bevilge Penge af Statskassen. Hvad jeg egentlig forlangte Ordet for, var, for at tilføie et Par Ord om Noget, som jeg forglemte, da jeg forrige Gang havde Ordet, nemlig at oplyse, hvorfor den Bestemmelse er indlemmet i Forslaget, at der ved Fastsættelsen af dette Lønningstillæg for de communale Bestillingsmænd ikke skal sees hen til, om de ere Familieforsørgere eller ikke. Denne Bestemmelse er medtaget, ikke fordi man jo undte disse Sidste lige saagodt Alt, hvad der maatte blive dem tilstaaet, som Statens Embedsmænd og Betjente, men man troede, at Forslaget derved skulde endeel lettere gaae igjennem; men, hvis der skulde være nogen Stemning for, som der jo synes at være udtalt, at dette maatte bortfalde, da skulde jeg, hvis det forøvrigt blev endelig

vedtaget for Statens Embedsmænd, at der skulde tages Hensyn til Familieforsørgelsen, ogsaa gjerne deeltage i at foreslaae, at denne Sætning i vort Forslag gaaer ud, og da vil der ikke længere være Anledning til at beklage sig over nogen Uregelmæssighed i den Henseende. Naar den høitærede Minister har indvendt, at det var betænkeligt at komme med et Forslag om at paa lægge Communerne Noget, fordi man derved vilde saare deres Selvstændighed, saa hører jeg selv til dem, som ønske Communerne saa megen Selvstændighed som mulig, og jeg ønsker ret hjertelig, at Regjeringen vil arbeide hen paa, at denne Selvstændighed maa blive til en virkelig Sandhed, at den virkelig maatte gennemføres, saa at vi kunde sige, at Communerne ere selvstændige; men man faaer en noget vanskelig Stilling, saa ofte man taler om Communerne. Saa ofte der nemlig er Tale om dem, indvendes der: Communerne ere ikke selvstændige, og, naar der tales om at gjøre dem selvstændige, indvendes der: det gaar ikke an at give dem en saadan Selvstændighed. Staten maa ikke blot have Tilsyn med dem, men ogsaa en medvirkende Indflydelse i deres Anliggendes Bestyrelse. Den høitærede Minister betvivlede, at der i Aaret 1847 fra Regjeringens Side kunde være givet Communerne noget Paalæg om at udrede et Lønningstillæg til deres Embedsmænd. Jeg sagde allerede, da jeg anførte dette, at det var Noget, jeg ikke bestemt kunde indstaae for, men det er blevet mig sagt som vist, at Skolelærerne i Aalborg ere bleve tilstaaet en Forhøielse af 50 Rbd. hver, troer jeg, ifølge et saadant Paalæg fra Regjeringens Side. Jeg troer, det er foranlediget derved, at Kommunen holdt sig tilbage og ikke af sig selv vilde bevilge noget Tillæg.

J. A. Hansen: Ja, jeg skylder at sige et Par Ord med Hensyn til det samme Forslag. Jeg vil ikke indlade mig her paa at komme tilbage til de Principer, der nu ere udebatterede. Jeg vil holde mig til, hvad der nu med Hensyn til Statens Embedsmænd og Bestillingsmænd er vedtaget, og gaae ud derfra, og da blot bemærke, at det forekommer mig ganske ligesom billigt, at stille de her paagjældende Embedsmænd og Betjente paa